

TÍÐINDI

KRABBAMEIN

Ein skelkur sum vil nakað

– Tá ið eg var ungur, rann mær ikki til hugs, at krabbamein fór at vera partur av mínum lívi, sigur kendi politikarin, Bjarni Djurhol sum hevur havt krabbamein – ikki bara einaferð, men tvær ferðir

Áki Bertholdsen

– At fáa krabbamein er ein skelkur, sum vil nakað!

Tað veit Bjarni Djurholm. Og tað veit hann av egnum royndum.

Hann er best kendur sum politikari. Men eitt annað, sum eisini hevur fyllt nógv í hansara lívi, er, at hann hevur havt krabbamein.

Og hann hevur verið harðari raktur enn tey flestu, tí hann hevur havt krabbamein, ikki bara einaferð, men tvær ferðir.

Á fundi í Krabbameinsfelagnum mánakvøldið greiddi hann frá, hvussu hesin parturin av hansara lívið hevði verið.

Góðir møguleikar fyri grøðing

Bjarni Djurholm sigur, at tað var eitt kvøldið í mars í 1990, at alt hansara lív kollveltist.

Hann var komin til húsar aftan á venjing, tá ið hann føldi sær pínu í vinstra steini og tá ið hann kannaði steinin, føldi hann eisini ein knút í honum.

Nakrar dagar seinni hitti hann læknan, Odmar Færø á fundi í skúlaráðnum.

– Eg spurdi hann, hvat mundi vera galið, hann metti, at tá ið pína var uppi, mundi talan vera um bruna, men hann bað meg koma á Landsjúkrahúsið til kanningar.

Niðurstøðan av kanningunum var eisini, at helst var talan um bruna so Bjarni Djurholm fekk pensillin, sum hann skuldi taka í nakrar dag.

– Hetta var fram móti páskum, so eg skuldi venda aftur aftaná feriu. Tá var støðan tann sama, so 18. apríl var eg sendur á skurðeildini at taka eina roynd.

– Har varð staðfest, at krabbi var í knútinum í steinum.

Bjarni Djurholm sigur, at hann varð lagdur undir skurð beinanvegin og síðani varð kannað um krabbin hevði breitt seg, men tað hevði hann ikki.

– Eg var so beinanvegin,

– Fyrru ferð, eg fekk krabbamein, var tað ikki so skelkandi, men aðru ferð var tað ein veruligur skelkur, sigur Bjarni Djurholm. Hann er mest kendur sum politikari, men krabbamein hevur eisini verið ein drúgvur partur av hansara lívi

Mynd: Álvur Haraldsen

» Eg skilti nokk so skjótt, at hann hevði varnast okkurt

skelkandi, tí eg visti at møguleikin fyri at vera grøddur var ómetaliga góður, sigur hann.

– Tí var mítt lív ikki so ávirkað av støðuni, burtursæð frá, at eg hevði ferðast ótaldar ferðir til Danmarkar til kanningar, og at tað sjálvsagt altíð var ein ávisur spenningur, ótti ella angist beint uppundir, at kanningarúrslitið bleiv kunnugt.

Uppdagað av tilvild

Sostatt gekk sum vónað, men í 1999 tók lívið hjá Bjarna Djurholm aftur eina óvæntaða vend.

Á páskum 1999 fekk kona hansara, Eydna, diskusprolaps.

– Hon varð illa sjúk og var sera óhjálpin alt árið og varð lögð undir skurð í juli mánað.

Hon ernaðist so spakuliga út á heystið, hóast hon ikki var arbeiðsfør.

Eg havi altíð havt havt ein ferðil av magakatar. Um tað var orsakað av truplu umstøðunum hjá Eydnu, veit eg ikki, men eg versnaði í maganum út á heystið.

Tí fór hann til læknan at vita um hann kundi fáa heilivág.

Tað fekk hann, men lækningin helt kortini, at kanska hevði hann gallstein. Tiskil fekk hann ein ávísingarseðil til ultraljód, sum hann kundi fara til, batnaði støðan ikki.

Tá ið hann hevði tikið heilivág í nakrar dagar, var búkilskan mestsum burtur, so hann hevði hjálpt.

Ávísingin til ultraljód varð sostatt hangandi á køliskápinum.

– Men ein dagin móti ad-

ventini, var spurningurin um eg skuldi blaka hann í ruskilatið ella fara til kanningina. Eg gjørdi av fara til kanningina, men hon vísti, at har var eingin gallsteinur at siggja.

– Læknin helt tó, at tá eg nú hevði verið so ofta til kanningar, kundi hann kanna alla búkholuna.

– Eg skilti nokk so skjótt, at hann hevði varnast okkurt, tí hann leitaði áhaldandi niðanfyrir nalvan, og eina løtu seinni segði hann, at har var onkur eiril, sum var størri enn vanligt, og at hann vildi leggja meg inn, so hann dagin eftir kundi gera eina roynd.

– Hetta vóru ófrættatíðindi fyri meg, men læknin helt, at allarhelst var talan um bruna. Dagin eftir var so royndin tikin og rætt var: Kanningin vísti bruna.

– Sum vera man, var eg í góðum lag, tá ið eg varð sendur heim.

Men hann skuldi mæta aftur á Landssjúkrahúsinum í februar 2000.

Tað gjørdi hann, men

kanningarnar tá vístu, at eitilin ikki minkaður, kanska heldur øvugt.

– Hetta dæmði ikki læknunum og tí varð avgjørt, at eg skuldi til Danmarkar at taka enn eina roynd á ríkissjúkrahúsinum

Hetta var so aftaná hálvan mars og eisini tann royndin vísti, at talan var um bruna.

– Men læknarnir vóru ikki so glaðir fyri, at eitilin ikki minkaði. Eg hevði havt krabbamein áður, so eg varð innlagdur til skurðviðgerð tann 11. apríl 2000 at skera eitilin burtur, sum ikki átti at vera so balstýriligur, sum læknarir málbóru seg.

Skurðviðgerðin gekk væl og teir skóru nakrar eitlar í ymiskari stødd burtur.

Men so kom úrslitið!

– Í tí størsta eitinum, sum máldi einar 5 ferðir 3 sentimetrar, og í ienum einum minni eitli, funnu teir farveg av lymfukrabba.

Í fyrstu atløgu fekk hann at vita, at hann skuldi bæði hava kemo- og stráluviðgerð.

– At fáa hesi boðini var ein veruligur skelkur. Eg fór ígjøgnum eitt ótal av blóðkanningum, mergkanning, o.s.fr. Eina viku seinni varð tó avgjørt, at eg skuldi ikki hava kemoviðgerð, men bara stráluviðgerð, fimm dagar um vikuna í fyra vikur.

Hetta var gjørt í juni og í juli og tað var ikki so óbehagiligt. Nakað av irritatión í húðini og so negativa ávirkan á langan, sum hevði við sær leyst lív.

Bjarni Djurholm sigur, at tá ið viðgerðirnar vóru lidnar, skuldi hann kannast tvær ferðir um árið í 10 ár Landssjúkrahúsinum, men úrslitið hevur verið gott hvørja ferð.

Bjarni Djurholm sigur, at hóast skipaðu kanningarnar eru lidnar, tekur hann framvegis eftir blóðroyndir tvær ferðir um árið, men tað er eftir egnum ynski.